

Arrest

nr. 143 646 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 28 mei 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 februari 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2013 werd ingediend door :

*[G.P.] [...]
nationaliteit: Liberia
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2002 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich vooral op zijn relatie met de legaal verblijvende [A.C.] en het feit dat hij bij haar een kind erkend heeft, te weten: [A.B.P.] geboren op 09.03.2011. Betrokkene heeft met mevrouw op datum van 31.01.2014 een wettelijke samenwoning afgesloten. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient aan te tonen dat hij voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.02.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het louter gegeven dat er in Liberia geen diplomatieke post zou vertegenwoordigd zijn kan voor betrokkene geen buitengewone omstandigheid uitmaken daar dit voor elke onderdaan van Liberia geldt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enige middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het

beginsel dat elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkene sinds december 2002 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoeker kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag in het Rijk wordt ingediend zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeld[...] in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze geen buitengewone omstandigheden vormen quod non.

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

Verzoeker verwijst naar het arrest 114215 van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoeker hier herhaalt:

"De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend."

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die rust op elke overheid is in ieder geval geschonden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.

Verder is de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

"Betrokkene beroept zich vooral op zijn relatie met de legaal verblijvende [A.C.] en het feit dat hij bij haar een kind erkend heeft, te weten: [A.B.P.] geboren op 09.03.2011. Betrokkene heeft met mevrouw op datum van 31.01.2014 een wettelijke samenwoning afgesloten. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient aan te tonen dat hij voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980."

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

De hierboven aangehaalde motivering is niet pertinent want heeft geen betrekking op de onontvankelijk[heid] van de aanvraag. Deze motivering betreft de grond van de zaak. Het betreft [een] overtuigende motivering.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden.

3.

Ook uit de verdere motivering kan niet afgeleid worden waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard :

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.02.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan

het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden"

Verzoeker kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag in het Rijk wordt ingediend zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeld[...] in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze geen buitengewone omstandigheden vormen quod non.

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

Verzoeker verwijst naar het arrest 114215 van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoeker hier herhaalt:

"De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend."

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4.

Het laatste onderdeel van de bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt :

"Het louter gegeven dat er in Liberia geen diplomatieke post zou vertegenwoordigd zijn kan voor betrokkene geen buitengewone omstandigheid uitmaken daar dit voor elke onderdaan van Liberia geldt."

Deze motivering is geen pertinent motief. Daarentegen is het evenwel mogelijk dat alle Liberianen effectief met dit probleem geconfronteerd worden.

Ook op dit punt werd de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het vertrouwensbeginself.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Voorts laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en dus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder het volgende gelden.

De kritiek van verzoekende partij komt er in wezen op neer dat zij meent wel in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. Verzoekende partij zou onmogelijk kunnen afleiden uit de motivering van de in casu bestreden beslissing waarom de opgeworpen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij feitelijke en juridische grondslag missen.

[...]

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde oordeelde geheel terecht in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar voorgehouden integratie geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie. De gemachtigde verwees daarbij duidelijk naar de identiteitsfraude van verzoekende partij. Net die identiteitsfraude van verzoekende partij maakt de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk, ook al is verzoekende partij reeds lang in het Rijk en heeft zij hier sociale banden opgebouwd. Verzoekende partij haar betoog als zou haar integratie een mogelijke verschoningsgrond kunnen zijn voor haar identiteitsfraude, gaat daaraan volledig voorbij.

Zie in die zin:

"Het is precies deze lang in de tijd volgehouden en bewuste misleiding, of beter fraude, gelet op de valse documenten, die de bestreden beslissing niet onredelijk maakt, ook al is verzoeker ondertussen reeds lang in het Rijk en heeft hij hier allicht sociale banden opgebouwd. Dit was echter slechts mogelijk omdat verzoeker de Belgische overheid heeft misleid. Daarenboven kreeg verzoeker reeds in het jaar 2000 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch hij wenste dit niet op te volgen.

(...)

2.1.18. De Raad wenst nog te benadrukken dat verzoeker in 1999 en de navolgende jaren doelbewust de Belgische autoriteiten heeft misleid door te gewagen dat hij van Kosovaarse afkomst was. In die tijd woedde er een conflict in die regio. Gelet op de fraude vermocht het bestuur te geloven dat verzoeker uit die regio afkomstig was en minsten een tijdelijk bescherming nodig kon hebben. Zelfs wanneer het bestuur mogelijk twijfels had, koos zij voor zekerheid door verzoeker (en diens zoon) tijdelijk toe te laten in het Rijk. Doch verzoeker schond bewust het vertrouwen van de Belgische overheden en dit tot in december 2009. De Raad benadrukt in deze het gegeven dat verzoeker in feite probeerde zich gelijk te stellen aan vluchtelingen of vreemdelingen die indertijd effectief uit Kosovo afkomstig waren, alwaar deze mensen mogelijk werkelijk vervolgd werden of slachtoffer werden van willekeurig geweld, terwijl verzoeker en diens vader uit Albanië komen, waar toen geen dergelijk algemeen conflict bestond, minstens dat verzoeker geen dergelijke problemen aannemelijk kon maken. " (R.v.V. nr. 92.778 dd. 30.11.2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden.

Verzoekende partij haar verwijzing naar een arrest dd. 21.11.2013 met nr. 114.215 is evenmin dienstig, vermits zij niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Dit blijkt des te meer daar uit lezing van het voormelde arrest blijkt dat de bestreden beslissing toendertijd een beslissing betrof waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, waar het in casu een ongegrondheidsbeslissing betreft.

Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

"Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) "(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekende partij is al helemaal niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom de regularisatieaanvraag van haar zoon wel gegrond werd verklaard.

Verzoekende partij heeft dit immers niet in haar aanvraag ingeroepen, waardoor niet ingezien kan worden waarom de gemachtigde dienomtrent in de bestreden beslissing had moeten motiveren. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de zoon van verzoekende partij op 19.12.2012 werd gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur n.a.v. de aanvraag die hij indiende op 17.7.2011. Verzoekende partij heeft nagelaten in enige actualisatie hiervan melding te maken, meer nog, verzoekende partij maakte na haar aanvraag geen enkele actualisatie over aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

In een tweede punt van het verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar de motivering van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie aangaande de legaal verblijvende partner. Zij meent dat dit niet pertinent is in het kader van de ontvankelijkheidsbeoordeling.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in haar aanvraag 03.06.2013 de elementen van integratie, waaronder ook de wettelijke samenwoning met [A.C.], heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodoende dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Dergelijke beschouwingen tonen geenszins aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onjuist zou zijn, en doen geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Tot slot meent verzoekende partij nog dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat de gemachtigde de door verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie zou hebben afgewezen zonder te stellen waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris oordeelde terecht dat de elementen van integratie zoals aangevoerd door verzoekende partij, op zich geen buitengewone omstandigheid vormen en dat zij veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de ingediende aanvraag en derhalve het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Inderdaad blijkt uit deze voorgehouden integratie niet dat een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekende partij niet mogelijk of zeer moeilijk zou zijn.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. " (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. " (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „ integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij. " (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verweerder laat nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "*

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Tot slot, waar verzoekende partij nog verwijst naar de motivering aangaande de afwezigheid van een diplomatieke post in Liberia, laat verweerder gelden dat dit wel degelijk een pertinent motief is.

Geheel conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers geoordeeld dat "het louter gegeven dat er in Liberia geen diplomatieke post zou vertegenwoordigd zijn kan voor betrokkene geen buitengewone omstandigheid uitmaken daar dit voor elke onderdaan van Liberia geldt."

Zie hiervoor:

"De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar de afstand tot Moskou, het gegeven dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en de reiskosten die verzoekers zouden moeten maken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd." (RvV nr. 27.218 dd. 12.05.2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diende onontvankelijk verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

3.3. De Raad dient te duiden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Indien een vreemdeling verzoekt om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, dan komt het hem toe uiteen te zetten waarom het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om deze verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In casu heeft verzoeker aangegeven dat de jonge leeftijd van zijn kind maakt dat hij zijn gezin en België niet kan verlaten om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure in te dienen. Verweerder heeft gemotiveerd deze argumentatie niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in functie van een duurzame relatie moet voldoen aan de voorwaarden die zijn gesteld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is niet pertinent. Zij vormt immers geen antwoord op verzoekers argumentatie dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland. Het gegeven dat een vreemdeling eventueel een beroep zou kunnen doen op de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet om een recht op verblijf te laten gelden – verweerder spreekt verkeerdelijk over "een regularisatie" – impliceert trouwens niet dat deze vreemdeling niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder lijkt dit over het hoofd te zien.

De stelling van verweerder dat het loutere gegeven dat er in Liberia geen Belgische ambassade is ook niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, omdat elke onderdaan van Liberia met deze problematiek wordt geconfronteerd is evenmin pertinent. Het loutere feit dat verscheidene vreemdelingen kunnen worden geconfronteerd met dezelfde problematiek laat op zich namelijk niet automatisch toe te besluiten dat deze problematiek niet zou kunnen worden beschouwd als een reden die toelaat te besluiten dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid.

De uiteenzetting van verweerder dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput "met het oog op regularisatie" is evenmin dienend. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om

machtiging tot verblijf, die met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, is namelijk niet de vraag aan de orde of er redenen zijn om de vreemdeling die deze aanvraag indiende tot een verblijf te machtigen, doch wel of hij buitengewone omstandigheden aantoonde die toelaten te besluiten dat hij deze aanvraag vanuit België vermag in te dienen.

De Raad kan slechts vaststellen dat geen pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien die verzoeker toelaat te begrijpen waarom een aantal van de door hem geschetste situaties niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder is tekortgekomen aan de motiveringsverplichting zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van het EVRM. Verweerders beschouwingen in zijn nota met opmerkingen – waar verkeerdelijk wordt aangegeven dat de in casu bestreden beslissing een *“ongegrondheidsbeslissing betreft”* – doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

De motivering van de bestreden beslissing geeft tevens aanleiding tot de vaststelling dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Verweerder heeft namelijk het onderscheid dat vervat zit in dit artikel tussen het door te voeren ontvankelijkheidsonderzoek en het ten gronde onderzoek niet gemaakt.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK